

ВІТАЄМО

Вчора відсвяткувала День народження завідувачка інфекційним відділенням ЦРЛ **Ірина Тадеївна МАРТИНЮК**.

Родина КОРЦІВ

широ вітає іменинницю. До неї доєднують найтепліші слова вітань і ківерцівські журналісти, які вдячні Ірині Тадеївні за співпрацю. Зичимо:

*Нехай дарують радість Вам літа,
Душа сто літ хай буде молодою.
Хай Вам рясні колосяться жита,
Джерела б'ють цілющою водою.
Хай серце не знає плачів і розлуки,
Хай радість приносять Вам діти й онуки.
Бажаєм прожити у силі й здоров'ї
Ще многії літа щасливої долі!*

13 лютого відзначатиме ювілей

Ірина Ярославівна ФЕДОРЧУК.

В цей день даруємо іменинниці море квітів і найщиріші наші вітання:

*Хай доля намітить
ще років багато,
Відпустить здоров'я
міцного й добра,*

*Хай повниться ласкою рідна хата
Й достатньо в ній буде любові й тепла.
Хай радість заповнює кожну годину,
Від горя боронить молитва свята,
Хай легкою буде життєва стежина
На многії-многії й благії літа.*

З повагою - діти і святи.

15 лютого вітає золотий ювілей до хорошої людини, надійного друга

Василя Степановича СИНЮКА,

жителя с. Дідичі.
Радісно всім нам сьогодні складала Щирі вітання
В знак славної дати.

*Хай подарує здоров'я Вам доля, усміх
не зникне з обличчя ніколи.
Хай Ваше серце – найбільше із сердець,
щастям повниться аж по вінець.
Боже ласкавий, в знаменну годину
благоволі цю прекрасну людину,
Дай їй під сонцем у радості жити
Многії-многії, благії літа!*

З повагою - друзі.

14 лютого зустрінє ювілей завідувачка Дєрнівським ДНЗ «Незабутка», хороша, щира, порядна людина, прекрасна колега

Людмила Леонідівна БІРЮК.

Хай квітує доля у роках прекрасних
І приносить радість,
ніжність і тепло,

*Хай у кожній днині світить сонце ясне
І дарує тільки мудрість і добро.
Хай пахучим цвітом стелиться дорога,
Хай відходять в далеч горі і біда,
Хай же будуть щастя і міцне здоров'я,
Радість і повага на многії літа!*

З повагою - колеги.

10 лютого відзначила 55-річчя старша медична сестра Олицької міської лікарні

Наталія Степанівна МАЛІМОН.

Колектив лікарні вітає ювілярку й зичить: Щастя земного, неба голубого,

*здоров'я міцного,
У світлому настрої, щасті та злагоди
Сто літ Вам прожити, як кажуть в народі.
Хай радість приходить на Ваші пороги,
Хай світлі Вам стеляться завжди дороги.
Життя хай триває, як квіти прекрасні,
Хай будуть усюди Вам успіхи рясні.
Хай легко працюється, гарно живеться,
Все вміється, множиться і удається.*

(Продовження. Поч. на 1 стор.).

До газетярства Микола Миценко долучився ще на Харківщині. Після Миколаївської семирічки та двох років навчання у Зачепилівській школі юнак пішов на «свої хліба», як мовиться в народі. Бо ж було совісно юнакові, продовжуючи навчання у школі, сидіти на шиї у виснаженої непосильною селянською працею матері – солдатської вдови. Тож з грудня

став знаним журналістом – газетярем його назвали трохи пізніше, бо процес становлення творчої особистості досить тривалий. Тож пройшло чимало часу, як Миценкові роботи стали публікувати в районці. За порадою того ж Олександра Бордакова, свої кращі нариси надсилав їй до обласної газети «Радянська Волинь».

В Олиці Микола Миценко здобув і загальну середню освіту, навчаючись у вечірній школі.

імені Івана Франка, який був справжньою школою журналістики. У 1960 році його прийняли у Спілку журналістів СРСР, тут також був створений первинний осередок цього творчого об'єднання. У Цуманській редакції згуртувався міцний і дружний творчий колектив, до якого влилися випускник місцевої школи Олексій Григор'єв, випускниця культучилища Лідія Веґера, Петро Юшковець.

Від Цуманя сім'я Миценків почала вести

ГАЗЕТА

1949-го по жовтень 1951 року працював складачем Зачепилівської районної друкарні. Мабуть, тоді Микола Іванович й не думав

Однак надовго тут він не затримався, бо в січні 1957 року Олицький район було ліквідовано, а працівників газети обком партії направив

М.І. Миценко у Зачепилівці, на Харківщині з друзями дитинства. Крайній праворуч - товариш і колега В.Д. Мордовець

присвятити все своє життя творенню газети, але ж долю не обдуриш і не обійдеш того, що вона тобі намітила...

Після чотирьох років ратної служби, восени 1955-го, звільнений у запас сержант Микола Миценко їде не додому, бо ж маму провідав у недавній відпустці, а на гостину до тітки Марії на Західну Україну.

Молодшу мамину сестру Марію Іванівну Петренку ще в 1944 році було направлено за путівкою республіканського ЦК комсомолу на педагогічну роботу в Олику. На той час вона працювала редактором місцевої газети «Прапор Перемоги» і водночас очолювала друкарню. Після кількох днів гостювання тітка попросила Миколу, знаючи про його, хоч і незначний, досвід роботи в друкарні, підняти одну із складальниць, котра захворіла. Уже працюючи в друкарні, Микола Миценко познайомився з відповідальним секретарем редакції газети Олександром Семеновичем Бордаковим. Саме цей чоловік, веселої оптимістичної вдачі, став своєрідним «хрещеним батьком» в газетярстві для молодого скромного хлопця. Сьогодні важко сказати, як склалася б подальша доля Миколи Івановича, якби тоді Олександр Бордаков не розгледів у юнакові хист до творчості – можливо, повернувся б додому, на Харківщину, а може, й тут залишився, займаючись іншою справою... Але сталося так, як сталося, – Олександр Семенович запропонував редактору долучити племінника до творчого процесу в редакції. Спочатку це була робота з робісьлькорами – той опрацьовував листи, які надходили в редакцію. Звичайно, Микола Миценко не одразу

у інші видання. «На мою долю випав, як на той час, найглухіший райцентр – селище Шацьк, – напише у своїх спогадах Микола Іванович. – Коли тітка Марія Іванівна дізналася про це моє направлення, вона навіть розгубилася, ніби відчуваючи свою якусь провинку».

У Шацьку довелося підійматися по кар'єрній сходинці з найнижчого щабля, тобто починати все з початку: був інструктором по роботі із робісьлькорами, а згодом – відповідальним секретарем газети «Жовтнева перемога». «Я гаряче брався за будь-яке діло. Їздив у села на велосипеді, писав кореспонденції, звіти, замітки, макетував і вичитував часопис», – зауважує ветеран журналістики. Тут він зростав творчо, адже його замітки друкувалися вже не лише в обласній періодиці, а й в республіканських газетах, зокрема в «Молоді України». У Шацьку зустрів він і свою долю – медсестру місцевої райлікарні Надію. Проте ледве він встиг ознайомитися з районом, як О.С. Бордаков «переманив» у Цумань, де редагував «Радянську трибуну».

Саме Цумань став переломним періодом для Миколи Івановича – працюючи у місцевій газеті відповідальним секретарем, все глибше опановував премудрості цієї професії, дослухаючись до слухних порад свого досвідченішого й старшого товариша Олександра Бордакова. Щоб надолужити теоретичні знання, яких бракувало й чого не могла замінити практична діяльність, Миценко вступив на заочний факультет Львівського держуніверситету

лік й особистим здобуткам. І найвизначнішою подією для молодого подружжя стало народження первісточка – донечки Наталочки. Тут Миценки отримали вперше державну квартиру, в яку й запросили з Харківщини маму Миколи Івановича.

Здавалося б, життя налагодилося – мав чудову родину поруч, у власній квартирі, займався улюбленою справою. Проте назавше осісти й тут не довелося, адже чутки про ліквідацію Цуманського району справдилися – у 1962-ому його було приєднано до Ківерцівського. Миколу Івановича й Олександра Бордакова направлено, знову ж таки обкомом партії, на роботу у редакцію газети «Ленінським шляхом»...

«Моя гостина на Волині затягнулася на все життя. У цьому чарівному Лєсинуому краї журналістика стала моїм покликанням, а ківерцівська газета – моєю долею...» – через півстоліття резюмує такий поворот у своєму житті Микола Іванович Миценко у книзі «Газета – доля моя».

У Ківерцях зустрів нових працівників редактор місцевої газети Леонід Петрович Гузь. Він познайомив з колективом та на «новенькому малинового кольору «Москвичі» зробив екскурс для гостей містечком. «Ківерці справили на нас приємне враження. Вони були компактними, чистими та зеленими», – такими побачив тоді Ківерці Микола Іванович. А Олександр Бордаков, який не вперше «скеровував» долю свого молодшого товариша, пророче мовив: «Ківерці – гарне містечко, у ньому можна буде оселитися й назавжди».

(Закінчення на 5 стор.).

М.І. Миценко з матір'ю та бабусею, с. Миколаївка

ВІТАЄМО

...І НА ПРАВНУКІВ ВЕСІЛЛІ ХВАЦЬКО ВТНУТИ ГОПАКА...

12 лютого Микола Іванович МИЦЕНКО зустрінє 80-річчя. Він упродовж життя трудився на журналістській ниві, майже чверть віку працював редактором Ківерцівської районки «Ленінським шляхом», яка виходила тричі на тиждень тиражем сім і більше тисяч примірників і заслужено була серед кращих міськрайонних видань Волині.

Присвячую це вітання Президентському стипендіату, чуйній і добродушній людині, перо якої й досі не ржавіє, - М.І. Миценку з нагоди його ювілею.

*Не новина, так схожі долі наші.
То не звично тривожні сни,
А наповнена по вінця чаша
Страждань минулої війни.
Вона забрала найрідніших –
Надію нашу, годувальників-батьків.
І зайняли ми спорожнілі ніші
Непосильних трудових фронтів.
Пам'ятаєм й мить щасливу,*

*Олицький неповторний час,
Як на омріяну газетярську ниву
Столярчук і Бордаков благословили нас.
Ви чверть віку - керманци газети
(Ох, і не легкий цей труд),
Яка була в постійнім злеті
І зуртувала ківерцівський люд.
Вам не можна й не радити,
Забувши днину ту лиху, -
Давненько вивели у люди діток
І внуки на вірному шляху.
Я Вас прошу-благаю дуже
Нажати десятки ще снопів-років,
Даруючи, мій редакторе і друже,
Нових усмішок-поезій для дітлахів.
Хай будь-яке теперішнє насилля
Не нарушить пульс життєвого струмка.
Дай, Боже, на правнуків весілля
Вам хвацько втнути гопака!*

Петро ЮШКОВЕЦЬ,
м. Ківерці.

12 лютого редактору районної газети

Миколі Івановичу МИЦЕНКУ

виповнюється 80 років.

*Щиро вітаю з ювілеєм. Бажаю
всього найкращого. Хай дого-
довго стелиться і рясніє щастям
і добром полотно Твоєї долі. Хай
буде злагода й достаток у Твоє-
му родинному колі. А сильний дух
додає Тобі сили, щоб ноги носили,
а руки трудилися і ніяк не томилась. Щоб
душа співала і горя не знала. Щоб їлось і пи-
лось, все задумане збулось. А у Твоє віконце
завжди світило ясне сонце.*

З Днем народження, Миколо Івановичу!

Твій друг дитинства і юності,
супутник у газетній справі –
Василь Дмитрович МОРДОВЕЦЬ,
сміт Зачепилівка, Харківщина.